

Downloaded via the EU tax law app / web

Ediție provizorie

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

7 aprilie 2022(*)

„Trimitere preliminară – Fiscalitate – Articolele 63 și 65 TFUE – Libera circulație a capitalurilor – Restricții – Impozit pe venitul persoanelor juridice – Scutirea fondurilor de investiții – Condiții privind scutirea – Condiție referitoare la forma contractuală a fondului”

În cauza C-342/20,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Helsingin hallinto-oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki, Finlanda), prin decizia din 9 iulie 2020, primită de Curte la 23 iulie 2020, în procedura

A SCPI

cu participarea:

Veronsaajien oikeudenvaltontayksikkö

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președintele Camerei întâi, îndeplinind funcția de președinte al Camerei a doua, doamna I. Ziemele (raportoare) și domnii T. von Danwitz, P. G. Xuereb și A. Kumin, judecători,

avocat general: domnul H. Saugmandsgaard Øe,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru guvernul finlandez, inițial de H. Leppo, A. Laine și S. Hartikainen, ulterior de H. Leppo și A. Laine, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, inițial de W. Roels și I. Koskinen, ulterior de W. Roels, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 octombrie 2021,

pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolelor 49, 63 și 65 TFUE.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate de A SCPI, o societate de drept francez, în legătură cu decizia prealabilă a Verohallinto (Administrația fiscală, Finlanda) din

13 iunie 2019 privind impozitarea veniturilor locative și a beneficiilor obținute din vânzarea unor imobile situate în Finlanda și a unor acțiuni ale unor societăți proprietare de imobile situate în Finlanda, încasate de A în acest stat membru în cursul exercițiilor fiscale 2019 și 2020 (denumit în continuare „decizia din 13 iunie 2019”).

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 1 alineatele (1)-(3) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO 2009, L 302, p. 32) prevede:

„(1) Prezenta directivă se aplică organismelor de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) stabilite pe teritoriul statelor membre.

(2) În sensul prezentei directive și sub rezerva articolului 3, «OPCVM» cuprinde organismele:

(a) al căror unic obiect este investiția colectivă în valori mobiliare și/sau alte active financiare lichide prevăzute la articolul 50 alineatul (1) de capital atras de la public și a căror operare este supus principiului diversificării riscurilor; și

(b) ale căror titluri de participare sunt, la cererea deținătorilor de titluri de participare, răscurpate sau rambursate, direct sau indirect, din activele acestor organisme. Activitatea OPCVM-ului de a se asigura că valoarea titlurilor sale de participare tranzacționate pe piață nu variază semnificativ în raport cu valoarea activului net unitar este considerată echivalentă unor astfel de răscurpări sau rambursări.

Statele membre pot permite ca OPCVM-urile să fie constituite din mai multe compartimente de investiții.

(3) Organismele menționate la alineatul (2) pot fi constituite în conformitate cu legea aplicabilă în materie de contracte (ca fonduri deschise de investiții administrate de o societate de administrare), sub formă de fonduri de investiții de tip «unit trust» sau sub formă statutară (societate de investiții).

[...]

4 Articolul 2 alineatele (1) și (2) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO 2011, L 174, p. 1) prevede:

„(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol și a articolului 3, prezenta directivă se aplică:

(a) AFIA din UE care administrează unul sau mai multe [fonduri de investiții alternative (FIA)], indiferent dacă este vorba de FIA din UE sau FIA din afara UE;

(b) AFIA din afara UE care administrează unul sau mai multe FIA din UE; și

(c) AFIA din afara UE care distribuie unități sau acțiuni ale unuia sau mai multor FIA în Uniune, indiferent dacă este vorba de FIA din UE sau FIA din afara UE.

(2) În sensul alineatului (1), nu are importanță:

(a) dacă FIA este de tip deschis sau închis;

(b) dacă FIA este constituit în conformitate cu legea aplicabilă în materie de contracte, în temeiul dreptului în materie de trusturi, prin act constitutiv sau sub orice altă formă juridică;

(c) care este structura juridică a AFIA.”

5 Potrivit articolului 4 alineatul (1) litera (a) din această directivă:

„În sensul prezentei directive [...]:

(a) «FIA» înseamnă organisme de plasament colectiv, inclusiv compartimentele de investiții ale acestora, care:

i) atrag capital de la o serie de investitori, în vederea plasării acestuia în conformitate cu o politică de investiții definită în interesul respectivilor investitori; și

ii) nu necesită autorizare în conformitate cu articolul 5 din Directiva 2009/65.”

Dreptul finlandez

6 Potrivit articolului 3 punctul 4) din tuloverolaki (1535/1992) [Legea privind impozitul pe venit (1535/1992)] din 30 decembrie 1992, astfel cum a fost modificat prin Legea 528/2019 din 12 aprilie 2019 (denumită în continuare „Legea privind impozitul pe venit”), prin „colectivități” se înțelege, printre altele, societățile pe acțiuni, fondurile de investiții și fondurile de investiții speciale.

7 Potrivit articolului 9 primul paragraf punctul 2) din Legea privind impozitul pe venit, persoanele fizice care nu au domiciliul în Finlanda în cursul exercițiului fiscal și colectivitățile străine sunt obligate în Finlanda la plata impozitului pe veniturile obținute în acest stat.

8 Articolul 10 din această lege prevede:

„Venitul obținut în Finlanda cuprinde:

1) veniturile generate de bunuri imobile situate în Finlanda sau de spații deținute în temeiul unor acțiuni într-o societate pe acțiuni imobiliară sau într-o societate pe acțiuni finlandeză ori în temeiul apartenenței la o cooperativă imobiliară finlandeză sau la o altă cooperativă;

[...]

6) dividendele, excedentele obținute dintr-o cooperativă și orice alte venituri comparabile generate de o societate pe acțiuni, de o cooperativă sau de orice altă colectivitate finlandeză, precum și participațiile la profitul unui grup de întreprinderi finlandez;

[...]

10) profitul generat de vânzarea unui bun imobil situat în Finlanda ori a unor acțiuni sau părți deținute într-o societate pe acțiuni imobiliară, într-o societate pe acțiuni sau într-o

cooperativ? finlandez?, ale c?rei active totale sunt constituite, în propor?ie de peste 50 %, din unul sau mai multe bunuri imobile situate în Finlanda.”

9 Articolul 20a din legea men?ionat?, aplicabil de la 1 ianuarie 2020, prevede la primul, al doilea, al patrulea ?i al ?aptelea paragraf:

„Sunt scutite de impozitul pe venit fondurile de investi?ii, în sensul articolului 2 primul paragraf punctul 2) din capitolul 1 din sijoitusrahastolaki (213/2019) [Legea privind fondurile de investi?ii (213/2019)], ?i fondurile de investi?ii str?ine deschise comparabile, constituite prin contract, ale c?ror unit??i sunt de?inute de cel pu?in 30 de asocia?i.

Dispozi?iile primului paragraf referitoare la scutirea fondurilor de investi?ii se aplic? ?i fondurilor de investi?ii speciale, în sensul articolului 1 al doilea paragraf din capitolul 2 din vaihtoehdorahastojen hoitajista annettu laki (162/2014) [Legea privind administratorii fondurilor de investi?ii alternative (162/2014)], ?i fondurilor de investi?ii speciale str?ine comparabile, constituite prin contract, cu condi?ia ca fondul s? fie deschis, iar p?r?ile sociale s? fie de?inute de cel pu?in 30 de asocia?i.

[...]

Scutirea unui fond de investi?ii special, în sensul articolului 1 al doilea paragraf din capitolul 2 din Legea privind administratorii fondurilor de investi?ii alternative, sau a unui fond de investi?ii special str?in comparabil, constituit prin contract, care î?i investe?te resursele în principal în bunuri imobile ?i în valori de plasament imobiliar conform modalit??ilor prev?zute la articolul 4 din capitolul 16a din legea men?ionat?, este supus? condi?iei ca acest fond s? distribuie anual de?in?torilor de p?r?i sociale cel pu?in trei sferturi din profitul aferent exerci?iului fiscal, f?r? a lua în considerare plusvalorile latente.

[...]

În cazul în care un fond de investi?ii sau un fond de investi?ii special este constituit din dou? sau mai multe compartimente de investi?ii, acestea sunt supuse dispozi?iilor privind fondurile de investi?ii sau fondurile de investi?ii speciale.”

Litigiul principal ?i întrebarea preliminar?

10 A este o societate civil? de plasament imobiliar cu capital variabil de drept francez ce investe?te în bunuri imobile situate în zona euro care sunt închiriate unor întreprinderi. În calitate de fond de investi?ii alternativ, în sensul articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61, A este supus? controlului Autorit??ii Pie?elor Financiare (Fran?a).

11 A Asset Management SAS, o societate pe ac?iuni simplificat? de drept francez, asigur? administrarea societ??ii A ?i adopt? toate deciziile care o privesc. Aceste dou? societ??i au sediul social în Fran?a ?i nu dispun de nicio unitate de lucru în Finlanda.

12 Investitorii care au subscris p?r?i sociale ale A ob?in un profit anual corespunz?tor venitului locativ net ?i celorlalte venituri financiare nete încasate de A. Distribuirea profiturilor este decis? de adunarea general? a acestei societ??i.

13 În Fran?a, A este o entitate transparent? din punct de vedere fiscal care nu este supus? impozitului pe venit. Investitorii sunt cei care datoreaz? impozitul pe venitul ob?inut din profitul p?r?ilor sociale ale A, precum ?i din vânzarea sau din rambursarea acestor p?r?i sociale.

14 A a prev?zut semnarea, în luna iunie 2019, a unui contract privind achizi?ionarea de ac?iuni la dou? societ??i pe ac?iuni imobiliare mutuale cu sediul în Finlanda ?i proprietare de imobile

comerciale situate în acest stat membru, pe care A inten?iona s? le închirieze cel pu?in cinci ani. A inten?iona de asemenea s? realizeze ?i alte investi?ii imobiliare de acest tip sau s? achizi?ioneze direct imobile în Finlanda.

15 Pentru a ?ti dac? veniturile ?i profiturile ob?inute din aceste investi?ii ar fi impozabile în Finlanda, A a sesizat administra?ia fiscal? cu o cerere de decizie prealabil? obligatorie referitoare la exerci?iile fiscale 2019 ?i 2020.

16 Prin decizia din 13 iunie 2019, administra?ia fiscal? a considerat c?, în ceea ce prive?te exerci?iul fiscal 2019, în temeiul dispozi?iilor fiscale în vigoare în cursul acestui exerci?iu fiscal, A putea, date fiind caracteristicile sale esen?iale, s? fie considerat? ca aflându?se într?o situa?ie comparabil? cu cea a unui fond de investi?ii în sensul articolului 3 punctul 4) din Legea privind impozitul pe venit. Aceast? administra?ie a considerat, în consecin??, c? veniturile ob?inute de A în Finlanda provenind din închirierea sau vânzarea de imobile situate în acest stat membru, precum ?i din cesiunea de ac?iuni la societ???i pe ac?iuni proprietare de imobile situate în acest stat membru erau scutite de impozitul pe venit.

17 În schimb, în ceea ce prive?te exerci?iul fiscal 2020, administra?ia fiscal? a considerat, în temeiul modific?rilor aduse Legii privind impozitul pe venit aplicabile începând de la 1 ianuarie 2020, c? A, în calitate de societate cu capital variabil, nu trebuia asimilat? unui fond de investi?ii constituit sub forma contractual? prev?zut? la articolul 20a din legea men?ionat?, ci unei societ???i pe ac?iuni de drept finlandez.

18 În consecin??, aceast? administra?ie a apreciat c?, în cursul exerci?iului fiscal 2020, veniturile ob?inute de A în Finlanda provenind din închirierea sau vânzarea de imobile situate în acest stat membru, precum ?i din cesiunea de ac?iuni ale unor societ???i pe ac?iuni proprietare de imobile situate în acest stat membru sunt impozabile în Finlanda, în temeiul articolului 10 punctele 1), 6) ?i 10), precum ?i al articolului 20a primul paragraf din Legea privind impozitul pe venit.

19 A a sesizat Helsingin hallinto?oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki, Finlanda), care este instan?a de trimitere, cu o ac?iune împotriva deciziei din 13 iunie 2019, întrucât aceasta a refuzat s? accepte scutirea veniturilor imobiliare din surse finlandeze în exerci?iul fiscal 2020. În aceast? ac?iune, A arat? c? articolul 20a din Legea privind impozitul pe venit contravine dreptului Uniunii ?i sus?ine c?, independent de forma sa statutar? prev?zut? de legisla?ia francez? privind fondurile de investi?ii, caracteristicile sale func?ionale sunt comparabile cu cele ale unui fond de investi?ii finlandez scutit de impozitul pe venit.

20 Veronsaajien oikeudenvallvontayksikkö (Serviciul administra?iei fiscale îns?rcinat cu ap?rarea drepturilor destinatarilor veniturilor fiscale, Finlanda) apreciaz? c?, în lipsa unei armoniz?ri la nivelul Uniunii a formelor sub care pot fi constituite organismele de plasament colectiv ?i a normelor privind impozitarea veniturilor lor, m?surile na?ionale care reglementeaz? impozitarea organismelor de plasament colectiv, precum ?i formele, modalit???ile de func?ionare sau activit???ile acestor organisme pot varia de la un stat membru la altul. A nu ar îndeplini condi?iile prev?zute la articolul 20a al patrulea paragraf din Legea privind impozitul pe venit pentru a beneficia de scutirea de impozitul pe venit, care ar conferi aceast? scutire doar fondurilor constituite în temeiul unui contract.

21 Instan?a de trimitere constat? c? din decizia din 13 iunie 2019 reiese c?, din cauza intr?rii în vigoare, la 1 ianuarie 2020, a articolului 20a din Legea privind impozitul pe venit, A nu mai poate fi asimilat? unui fond de investi?ii finlandez scutit de impozitul pe venit, fiind impozabil? în prezent pe veniturile sale imobiliare ob?inute în Finlanda.

22 Instan?a de trimitere arat? c? din lucr?rile preg?titoare adopt?rii articolului 20a din Legea

privind impozitul pe venit reiese că intenția legiuitorului național era, printre altele, de a identifica cu precizie cazurile în care un fond străin trebuie asimilat unui fond finlandez scutit, indiferent dacă este vorba despre un fond de investiții sau despre un fond de investiții special, în scopul de a îmbunătăți previzibilitatea impozitarii, de a crește securitatea juridică și de a elimina sarcini administrative.

23 Legiuitorul național ar fi intenționat totodată să asigure o concurență nedezavantajată a investițiilor finlandeze și fondurile străine pe picior de egalitate. În lipsa unei definiții a noțiunii de fond de investiții, caracterul general al dispozițiilor fiscale naționale ar fi contribuit, în trecut, la facilitarea asimilării fondurilor străine fondurilor de investiții finlandeze, în condițiile în care acestea din urmă nu ar fi beneficiat neapărat în străinătate de un tratament comparabil, ba chiar ar fi fost supuse unei legislații mai stricte.

24 Potrivit acestei instanțe, modificările adoptate de legiuitor nu ar urmări să repună în discuție norma potrivit căreia tratamentul fiscal în Finlanda depinde de forma juridică a instrumentului de investiții, ci să facă legislația fiscală mai precisă în ceea ce privește situația fondurilor constituite sub formă contractuală, indiferent dacă sunt rezidente sau nerezidente, fără a extinde totuși aplicarea scutirii la alte forme de organisme de plasament colectiv. Instanța de trimitere mai arată că, potrivit legislației finlandeze aplicabile fondurilor de investiții, fondurile de investiții pot fi constituite numai în temeiul unui contract.

25 Instanța de trimitere consideră, în consecință, că trebuie să se răspundă la întrebarea dacă A trebuie asimilat, pentru exercițiul fiscal 2020, fondurilor de investiții finlandeze scutite de impozitul pe veniturile obținute în Finlanda sau dacă trebuie să plătească un impozit la sursă pentru veniturile locative și pentru profiturile obținute din activitatea sa imobiliară în acest stat membru.

26 În special, această instanță ridică problema dacă articolele 49, 63 și 65 TFUE se opun articolului 20a din Legea privind impozitul pe venit, în temeiul căruia numai fondurile de investiții deschise străine, constituite prin contract, sunt asimilate fondurilor de investiții finlandeze scutite de impozitul pe venit, astfel încât, de exemplu, fondurile de investiții constituite sub forma unei societăți precum A nu mai pot fi asimilate, de la intrarea în vigoare a articolului 20a din Legea privind impozitul pe venit, fondurilor de investiții finlandeze care sunt scutite.

27 În aceste condiții, Helsingin hallinto-oikeus (Tribunalul Administrativ din Helsinki) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolele 49, 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei legislații naționale în temeiul căreia doar fondurile de investiții străine de tip deschis constituite prin contract pot fi asimilate unor fonduri de investiții finlandeze scutite de impozitul pe venit, în sensul că fondurile de investiții străine care sunt constituite într-o altă formă juridică decât prin contract sunt supuse impozitarii prin reținere la sursă în Finlanda, chiar dacă între acestea și fondurile de investiții finlandeze nu există alte diferențe obiective semnificative?”

Cu privire la întrebarea preliminară

Observații introductive

28 Trebuie arătat mai întâi că litigiul principal privește posibilitatea reclamantei din litigiul principal, care este un fond de investiții alternativ în sensul Directivei 2011/61, constituit în Franța sub forma unei societăți nesupuse la plata impozitului pe venit și care beneficiază în acest stat membru de regimul de transparență fiscală, de a obține în Finlanda scutirea de impozitul pe venit a veniturilor locative și a profiturilor obținute în acest stat membru din vânzarea de imobile și de

acțiuni ale unor societăți pe acțiuni imobiliare.

29 Potrivit deciziei din 13 iunie 2019, veniturile menționate, scutite de impozit în exercițiul fiscal 2019, au devenit impozabile în exercițiul fiscal 2020 ca urmare a intrării în vigoare a articolului 20a din Legea privind impozitul pe venit, înțind seama în special de faptul că reclamanta din litigiul principal nu este constituită sub formă contractuală, ci sub formă statutară.

30 În continuare, trebuie precizat că, potrivit explicațiilor furnizate de guvernul finlandez, pe de o parte, noțiunea de „fonduri de investiții”, în sensul Legii privind fondurile de investiții (213/2019), desemnează doar un OPCVM în sensul Directivei 2009/65 constituit sub formă contractuală. Noțiunea de „fonduri de investiții speciale”, în sensul Legii privind administratorii de fonduri alternative (162/2014), desemnează una dintre formele juridice ale fondurilor de investiții alternative prevăzute de Directiva 2011/61 și se referă de asemenea numai la fondurile sub formă contractuală. Pe de altă parte, un fond de investiții alternativ, în sensul Directivei 2011/61, poate fi înființat în Finlanda și sub formă statutară și poate efectua investiții imobiliare fără a beneficia însă de scutirea prevăzută la articolul 20a din Legea privind impozitul pe venit.

31 În sfârșit, în conformitate cu articolul 20a al patrulea paragraf din Legea privind impozitul pe venit, se acordă o scutire de impozitul pe venit unui fond de investiții special, în sensul Legii privind administratorii fondurilor alternative (162/2014), sau unui fond de investiții special strâns comparabil, constituit prin contract, care își investește resursele în principal în bunuri imobile sau în valori de plasament imobiliar, cu condiția ca acest fond să distribuie anual deținătorilor de părți sociale cel puțin trei sferturi din profitul aferent exercițiului fiscal, fără a lua în considerare plusvalorile latente.

32 Fără a se pronunța cu privire la respectarea de către A a acestei condiții referitoare la distribuirea minimă anuală a profiturilor, instanța de trimitere arată că situația acestei societăți este comparabilă cu cea a unui fond de investiții rezident, cu excepția formei sale statutare. Întrebarea preliminară privește exclusiv acest ultim element.

33 Prin urmare, trebuie să se aprecieze că, prin întrebarea formulată, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolele 49, 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, prin acordarea scutirii veniturilor locative și a profiturilor obținute din vânzarea de imobile sau de acțiuni ale unor societăți proprietare de imobile doar fondurilor de investiții constituite sub formă contractuală, exclude de la beneficiul acestei scutiri un fond de investiții alternativ nerezident constituit sub formă statutară, în condițiile în care acesta, întrucât beneficiază în statul membru în care are sediul de un regim de transparență fiscală, nu este supus impozitului pe venit în acest stat membru.

Cu privire la libertatea de circulație aplicabilă

34 Întrucât întrebarea preliminară face referire deopotrivă la dispozițiile Tratatului FUE referitoare la libertatea de stabilire și la libera circulație a capitalurilor, trebuie să se determine libertatea aplicabilă în litigiul principal (Hotărârea din 6 martie 2018, SEGRO și Horváth, C-52/16 și C-113/16, EU:C:2018:157, punctul 52 și jurisprudența citată).

35 În această privință, rezultatul dintr-o jurisprudență consacrată că, pentru a stabili dacă o reglementare națională ține de una sau de alta dintre libertățile fundamentale garantate de Tratatul FUE, trebuie luat în considerare obiectul reglementării în cauză (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 28, precum și jurisprudența citată).

36 Atunci când obiectul acestei legislații nu permite să se stabilească dacă aceasta intră în

mod preponderent sub incidența articolului 49 TFUE sau a articolului 63 TFUE, Curtea ia în considerare elementele de fapt ale cazului în speță pentru a stabili dacă situația vizată în litigiul principal intră sub incidența uneia sau a alteia dintre dispozițiile menționate (Hotărârea din 11 iunie 2020, KOB, C-206/19, EU:C:2020:463, punctul 25 și jurisprudența citată).

37 În plus, atunci când o măsură națională se raportează atât la libertatea de stabilire, cât și la libera circulație a capitalurilor, Curtea examinează măsura în discuție, în principiu, numai din perspectiva uneia dintre aceste două libertăți dacă se dovedește că, în împrejurările cauzei principale, una dintre ele este cu totul secundară în raport cu cealaltă și poate fi analizată în cadrul acesteia (a se vedea prin analogie Hotărârea din 30 aprilie 2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, punctul 19 și jurisprudența citată).

38 În speță, legislația națională în discuție în litigiul principal privește scutirea acordată fondurilor de investiții constituite sub formă contractuală care investesc în principal în imobile sau în valori de plasament imobiliar.

39 Or, în primul rând, în ceea ce privește investițiile imobiliare, conform unei jurisprudențe constante, măsurile naționale care se raportează la operațiunile prin care nerezidenții efectuează astfel de investiții pe teritoriul unui stat membru pot intra atât sub incidența articolului 49 TFUE privind libertatea de stabilire, cât și a articolului 63 TFUE referitor la libera circulație a capitalurilor (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 29).

40 Astfel, pe de o parte, mișcările de capital cuprind operațiunile prin care nerezidenții efectuează investiții imobiliare pe teritoriul unui stat membru, după cum rezultă din nomenclatorul mișcărilor de capital ce figurează în anexa I la Directiva 88/361/CEE a Consiliului din 24 iunie 1988 pentru punerea în aplicare a articolului 67 din tratat (JO 1988, L 178, p. 5, Ediție specială, 10/vol. 1, p. 10), nomenclator care își pstrează valoarea indicativă pe care o avea pentru a defini noțiunea de mișcări de capital (Hotărârea din 6 martie 2018, SEGRO și Horváth, C-52/16 și C-113/16, EU:C:2018:157, punctul 56, precum și jurisprudența citată).

41 Pe de altă parte, dreptul de a dobândi, de a exploata și de a înstrăina bunuri imobile pe teritoriul unui alt stat membru, care constituie completarea necesară a libertății de stabilire generează, atunci când este exercitat, mișcări de capital (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 30 și jurisprudența citată).

42 În aceste condiții, pentru ca dispozițiile referitoare la dreptul de stabilire să poată fi aplicate, este necesar, în principiu, să se asigure o prezență permanentă în statul membru gazd și, în cazul achiziționării și al posesiei bunurilor imobile, ca administrarea acestor bunuri să fie activă (Hotărârea din 14 septembrie 2006, Centro di Musicologia Walter Stauffer, C-386/04, EU:C:2006:568, punctul 19).

43 Or, în speță, din cererea de decizie preliminară reiese că A nu dispune nici de spații profesionale, nici de o altă unitate în Finlanda de unde să administreze, fie și numai parțial, investițiile sale imobiliare în Finlanda sau de unde să ia decizii cu privire la acestea din urmă.

44 În al doilea rând, în ceea ce privește participațiile la societățile de capital, rezultă dintr-o jurisprudență constantă a Curții că tratamentul fiscal al dividendelor plătite de astfel de societăți poate de asemenea să intre sub incidența nu doar a articolului 63 TFUE, ci și a articolului 49 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 20 septembrie 2018, EV, C-685/16, EU:C:2018:743, punctul 33 și jurisprudența citată).

45 În această privință, s-a statuat deja că o reglementare națională care este aplicabilă numai

participațiilor care permit exercitarea unei influențe certe asupra deciziilor unei societăți și determinarea activităților acesteia într-în domeniul de aplicare al articolului 49 TFUE referitor la libertatea de stabilire. În schimb, dispozițiile naționale care împiedică aplicarea în cazul participățiilor efectuate numai cu intenția de a realiza un plasament financiar, fără a exista intenția de a influența administrarea și controlul întreprinderii, trebuie examinate exclusiv din perspectiva liberei circulații a capitalurilor (Hotărârea din 13 martie 2014, Bouanich, C-375/12, EU:C:2014:138, punctul 28 și jurisprudența citată).

46 Or, astfel cum s-a amintit la punctul 38 din prezenta hotărâre, reglementarea în discuție în litigiul principal are ca obiect tratamentul fiscal al veniturilor provenind din investiții imobiliare efectuate de organisme de plasament colectiv.

47 Fără a exclude din domeniul său de aplicare situații care intră sub incidența libertății de stabilire, această reglementare vizează investițiile efectuate în vederea realizării unui plasament financiar, fără intenția de a influența administrarea și controlul întreprinderii. În consecință, aceasta poate afecta în mod preponderent libera circulație a capitalurilor. Eventualele restricții privind libertatea de stabilire ce rezultă din reglementarea respectivă ar constitui o consecință inevitabilă a restricției privind libera circulație a capitalurilor și nu justifică, așadar, o analiză autonomă a acesteia și reglementării în raport cu articolul 49 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 33 și jurisprudența citată).

48 Ținând seama de cele ce preced, este necesar să se examineze măsura națională în discuție în litigiul principal exclusiv în raport cu articolele 63 și 65 TFUE.

Cu privire la existența unei restricții privind libera circulație a capitalurilor

49 Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că măsurile interzise prin articolul 63 alineatul (1) TFUE ca restricții privind circulația capitalurilor le includ pe cele care sunt de natură să descurajeze nerezidenții să facă investiții într-un stat membru sau să descurajeze rezidenții acestui stat membru să facă investiții în alte state (Hotărârea din 30 aprilie 2020, Société Générale, C-565/18, EU:C:2020:318, punctul 22 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 36 și jurisprudența citată).

50 În particular, faptul că un stat membru acordă veniturilor plătite organismelor de plasament colectiv nerezidente un tratament mai puțin favorabil decât cel rezervat veniturilor plătite unor organisme de plasament colectiv rezidente este de natură să descurajeze organismele cu sediul în alt stat membru decât acest stat membru să facă investiții în acest ultim stat membru și constituie, prin urmare, o restricție privind libera circulație a capitalurilor interzisă, în principiu, de articolul 63 TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, punctul 49 și jurisprudența citată).

51 Constituie un astfel de tratament mai puțin favorabil scutirea veniturilor obținute de un organism de plasament colectiv rezident, în condițiile în care veniturile obținute de un organism de plasament colectiv nerezident sunt supuse unei rețineri la sursă definitive (a se vedea în acest sens Hotărârea din 13 noiembrie 2019, College Pension Plan of British Columbia, C-641/17, EU:C:2019:960, punctul 50).

52 În speță, reglementarea națională în cauză instituie o diferență de tratament nu în funcție de statul de reședință al organismului de plasament colectiv, ci în funcție de forma juridică sub care este constituit organismul respectiv. Astfel, numai organismele de plasament colectiv constituite sub formă contractuală pot beneficia de scutirea de impozit în condițiile prevăzute de

această reglementare.

53 Potrivit textului articolului 20a al patrulea paragraf din Legea privind impozitul pe venit, condiția privind forma contractuală a fondului pare să se raporteze numai la fondurile străine. Cu toate acestea, astfel cum arată instanța de trimitere și guvernul finlandez, fondurile de investiții și fondurile de investiții speciale nu pot fi constituite în conformitate cu dreptul finlandez decât sub formă contractuală, astfel încât scutirea prevăzută de dispoziția menționată este rezervată organismelor de plasament colectiv constituite sub formă contractuală, indiferent de statul de reședință al acestor organisme.

54 În această privință, trebuie subliniat că o legislație națională care este aplicabilă în mod nediferențiat operatorilor rezidenți și operatorilor nerezidenți poate constitui o restricție privind libera circulație a capitalurilor. Astfel, rezultat din jurisprudența Curții este o diferențiere care se întemeiază pe criterii obiective poate de fapt să defavorizeze situațiile transfrontaliere (a se vedea Hotărârea din 30 ianuarie 2020, Köln Aktiefonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, punctul 55 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 39).

55 Aceasta este situația mai ales în cazul în care o reglementare națională care este aplicabilă în mod nediferențiat operatorilor rezidenți și nerezidenți conferă un avantaj fiscal situațiilor în care un operator îndeplinește condițiile sau obligațiile care sunt, prin natura lor sau *de facto*, proprii pieței naționale, astfel încât numai operatorii prezenți pe piața națională le pot îndeplini, iar operatorii nerezidenți care prezintă caracteristici comparabile nu le îndeplinesc în general (Hotărârea din 30 ianuarie 2020, Köln Aktiefonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, punctul 56 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 40).

56 Astfel cum s-a arătat la punctul 53 din prezenta hotărâre, fondurile de investiții și fondurile de investiții speciale nu pot fi constituite în Finlanda decât sub formă contractuală.

57 Desigur, întrucât dreptul Uniunii nu este armonizat în această privință, statele membre sunt libere să stabilească forma juridică în care se pot constitui fondurile pe teritoriul lor.

58 Pentru a încuraja recurgerea la organismele de plasament colectiv, statele membre sunt de asemenea libere să prevadă un regim de impozitare special aplicabil acestor organisme și dividendelor și altor venituri obținute de acestea, precum și să definească condițiile materiale și formale care trebuie respectate pentru a beneficia de un astfel de regim (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 ianuarie 2020, Köln Aktiefonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, punctul 43 și jurisprudența citată).

59 În plus, libera circulație a capitalurilor nu poate fi înțeleasă în sensul că un stat membru este obligat să își adapteze normele fiscale în funcție de cele ale unui alt stat membru pentru a garanta în toate situațiile o impozitare care să terge orice neconcordanță rezultând din reglementările fiscale naționale, dat fiind că deciziile luate de un contribuabil în ceea ce privește investițiile în alt stat membru pot fi, după caz, mai mult sau mai puțin avantajoase ori dezavantajoase pentru un astfel de contribuabil (Hotărârea din 7 noiembrie 2013, K, C-322/11, EU:C:2013:716, punctul 80 și jurisprudența citată, precum și Hotărârea din 30 ianuarie 2020, Köln Aktiefonds Deka, C-156/17, EU:C:2020:51, punctul 72).

60 Cu toate acestea, astfel cum a arătat în esență domnul avocat general la punctele 53 și 54 din concluzii, din moment ce un stat membru prevede un avantaj fiscal în favoarea anumitor organisme de plasament colectiv, condițiile în care este acordat acest avantaj nu trebuie să constituie o restricție privind libera circulație a capitalurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea

din 30 ianuarie 2020, Köln?Aktienfonds Deka, C?156/17, EU:C:2020:51, punctul 46).

61 Or, ?in?ând seama de lipsa armoniz?rii amintite la punctul 57 din prezenta hot?r?re, libera circula?ie a capitalurilor ar fi lipsit? de efectele sale dac? un organism de plasament colectiv nerezident, constituit ?n conformitate cu forma juridic? autorizat? sau impus? de legisla?ia statului membru ?n care acesta ??i are sediul ?i care ??i desf??oar? activitatea ?n conformitate cu legisla?ia men?ionat?, ar fi privat de un avantaj fiscal ?n alt stat membru ?n care investe?te, pentru simplul motiv c? forma sa juridic? nu corespunde formei juridice impuse pentru organismele de plasament colectiv ?n acest din urm? stat membru.

62 Aceast? apreciere nu este contrazis? de ?mprejurarea c?, ?n conformitate cu explica?iile guvernului finlandez, ?n Finlanda ar fi permis? constituirea a fondurilor de investi?ii alternative ?n sensul Directivei 2011/61 sub form? statutar? ?i c? aceste fonduri ar fi autorizate s? realizeze investi?iile imobiliare, f?r? a beneficia totu?i de scutirea prev?zut? la articolul 20a din Legea privind impozitul pe venit.

63 Astfel, organismele de plasament colectiv cu sediul ?n Finlanda pot adopta forma juridic? care le permite s? beneficieze de scutire, ?n timp ce organismele de plasament colectiv nerezidente sunt supuse condi?iilor impuse de legisla?ia statului membru ?n care au sediul.

64 ?n consecin??, de?i condi?ia referitoare la forma contractual? nu constituie o condi?ie pe care numai organismele de plasament colectiv rezidente sunt susceptibile s? o ?ndeplineasc?, nu este mai pu?in adev?rat c? respectiva condi?ie este de natur? s? avantajeze aceste din urm? organisme ?n detrimentul organismelor de plasament colectiv constituite sub form? statutar?, ?n conformitate cu legisla?ia statului membru ?n care au sediul.

65 Rezult? c? o astfel de legisla?ie poate descuraja organismele de plasament colectiv nerezidente s? efectueze investi?ii imobiliare ?n Finlanda ?i constituie, prin urmare, o restric?ie privind libera circula?ie a capitalurilor interzis?, ?n principiu, de articolul 63 TFUE.

66 A?adar, potrivit articolului 65 alineatul (1) litera (a) TFUE, articolul 63 TFUE nu aduce totu?i atingere dreptului statelor membre de a aplica dispozi?iile relevante ale legisla?iei lor fiscale, care stabilesc o distinc?ie ?ntre contribuabilii care nu se g?sesc ?n aceea?i situa?ie ?n ceea ce prive?te re?edin?a lor sau locul unde sunt investite capitalurile lor.

67 Rezult? dintr?o jurispruden?? constant? c? articolul 65 alineatul (1) litera (a) TFUE, ?ntruc?t constituie o derogare de la principiul fundamental al liberei circula?ii a capitalurilor, trebuie s? fac? obiectul unei interpret?ri stricte. Prin urmare, aceast? dispozi?ie nu poate fi interpretat? ?n sensul c? orice legisla?ie fiscal? care prevede o distinc?ie ?ntre contribuabili ?n func?ie de locul ?n care ace?tia au re?edin?a sau ?n func?ie de statul ?n care ??i investesc capitalurile este ?n mod automat compatibil? cu tratatul [Hot?r?rea din 26 februarie 2019, X (Societ??i intermediare stabilite ?n ??ri ter?e), C?135/17, EU:C:2019:136, punctul 60 ?i jurispruden?a citat?].

68 Astfel, diferen?ele de tratament autorizate de articolul 65 alineatul (1) litera (a) TFUE nu trebuie s? constituie, potrivit alineatului (3) al aceluia?i articol, un mijloc de discriminare arbitrar? ?i nici o restric?ie disimulat?. Curtea a statuat, prin urmare, c? astfel de diferen?e de tratament nu pot fi autorizate dec?t atunci c?nd privesc situa?ii care nu sunt comparabile ?n mod obiectiv sau, ?n caz contrar, atunci c?nd sunt justificate de un motiv imperativ de interes general [Hot?r?rea din 26 februarie 2019, X (Societ??i intermediare stabilite ?n ??ri ter?e), C?135/17, EU:C:2019:136, punctul 61 ?i jurispruden?a citat?].

Cu privire la existen?a unor situa?ii comparabile ?n mod obiectiv

69 Decurge din jurisprudența Curții că analiza caracterului comparabil al unei situații transfrontaliere cu o situație internă a statului membru trebuie efectuată ținând cont de obiectivul urmărit de dispozițiile naționale în cauză, precum și de obiectul și de conținutul acestora din urmă (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 47 și jurisprudența citată).

70 Pe de altă parte, numai criteriile de distincție relevante instituite de reglementarea în cauză trebuie să fie luate în considerare pentru a aprecia dacă diferența de tratament care rezultă dintr-o astfel de reglementare reflectă o diferență obiectivă a situațiilor (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 48 și jurisprudența citată).

71 În speță, guvernul finlandez arată, pe de o parte, că scutirea prevăzută la articolul 20a din Legea privind impozitul pe venit are ca obiectiv evitarea dublei impuneri a veniturilor provenind din investiții și tratarea din punct de vedere fiscal a investițiilor realizate prin intermediul fondurilor ca investiții directe. În conformitate cu această dispoziție, tratamentul fiscal ar fi determinat de forma juridică a entității și ar depinde după cum impozitarea se efectuează atât la nivelul entității, cât și la nivelul proprietarului acesteia, cum este cazul societăților pe acțiuni, sau impozitarea are loc numai la nivelul proprietarului, cum este cazul societăților în comandită, al fondurilor de investiții și al fondurilor de investiții speciale.

72 Pe de altă parte, acest guvern arată că un organism de plasament colectiv, constituit sub formă statutară, și un fond de investiții special de drept finlandez, constituit sub formă contractuală, nu se află într-o situație comparabilă, ținând seama de obiectivul protecției investitorilor în cazul falimentului fondurilor urmărit de Legea privind fondurile de investiții (213/2019) și de Legea privind administratorii fondurilor alternative (162/2014).

73 Or, în această privință, este necesar să se arate, în primul rând, că, având în vedere obiectivele care urmăresc evitarea dublei impuneri a veniturilor din investiții și tratarea din punct de vedere fiscal a investițiilor realizate în mod indirect, prin intermediul fondurilor, în același mod ca investițiile directe, faptul că un organism de plasament colectiv are o formă statutară nu îl plasează neapărat într-o situație diferită de cea a unui organism de plasament colectiv constituit sub formă contractuală.

74 Astfel, asemenea obiective pot fi atinse și atunci când un organism de plasament colectiv este constituit sub formă statutară, dar beneficiază în statul membru în care are sediul de o scutire de impozitul pe venit sau de un regim de transparență fiscală.

75 Acest element este de altfel confirmat de împrejurarea, menționată de guvernul finlandez, că, potrivit legislației naționale, un fond de investiții alternativ constituit sub forma juridică statutară implică impozitarea veniturilor atât la nivelul acestui fond, cât și la nivelul investitorilor, în timp ce, pentru un fond constituit sub formă contractuală, impozitarea intervine numai la nivelul investitorilor.

76 În al doilea rând, în ceea ce privește considerațiile guvernului finlandez referitoare la cea mai mare protecție a investitorilor care ar decurge din forma contractuală a unui fond de investiții, este necesar să se arate că, deși aceste considerații menționează motivele care pot să fi determinat legiuitorul național să impună ca fondurile de investiții rezidente să fie constituite sub această formă, astfel de considerații nu permit diferențierea în mod obiectiv a organismelor de plasament colectiv constituite sub formă contractuală de cele care au o altă formă juridică în ceea ce privește scutirea de impozitul pe venit acordată de articolul 20a din Legea privind impozitul pe venit.

77 Prin urmare, trebuie să se considere că, în ceea ce privește dispozițiile naționale care au ca obiect o scutire care urmărește să asimileze din punct de vedere fiscal investițiile realizate prin fonduri investițiilor directe, un organism de plasament colectiv nerezident care este constituit sub formă statutară și care beneficiază în statul în care își are sediul de o scutire a veniturilor sale sau de un regim de transparență fiscală se află într-o situație comparabilă cu cea a unui fond de investiții rezident constituit sub formă contractuală.

78 În aceste condiții, trebuie să se examineze dacă restricția instituită de reglementarea în discuție în litigiul principal poate fi justificată prin motive imperative de interes general.

Cu privire la existența unui motiv imperativ de interes general

79 Trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, o restricție privind libera circulație a capitalurilor poate fi acceptată dacă este justificată de motive imperative de interes general, dacă este de natură să asigure realizarea obiectivului pe care îl urmărește și nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 60, precum și jurisprudența citată).

80 În speță, din indicațiile instanței de trimitere referitoare la lucrările pregătitoare ale articolului 20a din Legea privind impozitul pe venit rezultă că dispoziția menționată a fost adoptată pentru a ameliora previzibilitatea impozitării, pentru a crește securitatea juridică, pentru a elimina sarcinile administrative și pentru a asigura o concurență nedegradată între fondurile de investiții rezidente și nerezidente.

81 Guvernul finlandez arată că limitarea scutirii prevăzute la articolul 20a din Legea privind impozitul pe venit la fondurile de investiții speciale constituite sub formă contractuală ar fi justificată de motive imperative de interes general legate de garantarea eficacității controlului fiscal și a percepției impozitelor, precum și de necesitatea de a asigura coerența regimului fiscal.

82 Acest guvern subliniază că dispoziția menționată derogă, în condiții precise și nediscriminatorii, de la norma generală privind impozitarea fondurilor de investiții speciale, permițând astfel asigurarea eficienței controlului fiscal și a percepției impozitelor.

83 În ceea ce privește coerența regimului fiscal, guvernul menționat arată că scutirea prevăzută de dispoziția menționată privește fondurile de investiții speciale în sensul legislației finlandeze și toate fondurile străine asimilate acestora. Un fond constituit sub forma unei societăți ar fi asimilat unei societăți pe acțiuni finlandeze, supus de asemenea impozitului pe venitul obținut din activitatea investițională.

84 În această privință, trebuie amintit, în primul rând, că, potrivit principiului securității juridice, în domeniile reglementate de dreptul Uniunii, normele de drept ale statelor membre trebuie formulate într-un mod neechivoc, care să permită persoanelor vizate să își cunoască drepturile și

obligățiile într-un mod clar și precis, iar instanțelor naționale să asigure respectarea acestora (Hotărârea din 15 aprilie 2021, Finanzamt für Körperschaften Berlin, C-868/19, nepublicată, EU:C:2021:285, punctul 50 și jurisprudența citată).

85 Cu toate acestea, astfel cum a arătat domnul avocat general la punctele 97 și 99 din concluzii, obiectivul securității juridice nu poate justifica o restricție privind libertățile de circulație. Astfel, dacă aceasta ar fi situația, statele membre ar fi libere să impună asemenea restricții din moment ce sunt formulate în mod univoc.

86 În al doilea rând, în ceea ce privește obiectivul privind asigurarea unei concurențe nedenate între fondurile de investiții rezidente și cele nerezidente, acesta ar conduce la acceptarea faptului că tratamentul fiscal defavorabil aplicat organismelor de plasament colectiv constituite sub formă statutară este justificat prin aceea că, în alte state membre, aceste organisme primesc un tratament mai favorabil decât cel rezervat fondurilor de investiții finlandeze constituite sub formă contractuală.

87 Or, rezultat din jurisprudența constantă a Curții că un tratament fiscal defavorabil care contravine unei libertăți fundamentale nu poate fi justificat de existența altor avantaje fiscale, chiar presupunând că astfel de avantaje există (Hotărârea din 9 octombrie 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 31 și jurisprudența citată).

88 În al treilea rând, în ceea ce privește necesitatea de a garanta eficacitatea controalelor fiscale invocate de guvernul finlandez, o astfel de necesitate constituie un motiv imperativ de interes general, susceptibil să justifice o restricție privind libera circulație a capitalurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 46, și Hotărârea din 22 noiembrie 2018, Huijbrechts, C-679/17, EU:C:2018:940, punctul 36). De asemenea, necesitatea de a asigura o percepere eficientă a impozitului constituie un obiectiv legitim care poate justifica o restricție privind libertățile fundamentale (Hotărârea din 22 noiembrie 2018, Sofina și alții, C-575/17, EU:C:2018:943, punctul 67).

89 Totuși, pentru a asigura eficacitatea controalelor fiscale, administrația fiscală poate impune contribuabilului să prezinte dovezile pe care ea le consideră necesare pentru a aprecia dacă sunt îndeplinite condițiile privind acordarea avantajului fiscal în discuție, prevăzute de reglementarea în cauză, și, prin urmare, dacă se impune sau nu acordarea avantajului solicitat (a se vedea prin analogie Hotărârea din 27 ianuarie 2009, Persche, C-318/07, EU:C:2009:33, punctul 54), dar și pentru a asigura perceperea eficientă a impozitului.

90 În ceea ce privește sarcina administrativă pe care ar implica-o, pentru administrația fiscală a statului membru de impozitare, posibilitatea oferită contribuabililor de a furniza informații pentru a dovedi îndeplinirea condițiilor menționate, trebuie subliniat că inconvenientele administrative nu sunt în sine suficiente pentru a justifica un obstacol în calea liberei circulații a capitalurilor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 octombrie 2014, van Caster, C-326/12, EU:C:2014:2269, punctul 56 și jurisprudența citată).

91 În al patrulea rând, Curtea a statuat deja că necesitatea de a menține coerența unui regim fiscal poate justifica o reglementare de natură să restrângă libertățile fundamentale (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 65, precum și jurisprudența citată).

92 Cu toate acestea, pentru ca un argument întemeiat pe o asemenea justificare să poată fi admis, trebuie, potrivit unei jurisprudențe constante, să se stabilească existența unei legături directe între avantajul fiscal respectiv și compensarea acestui avantaj printr-o prelevare fiscală determinată, aprecierea caracterului direct al acestei legături trebuind să fie făcută în raport cu

obiectivul reglementării în cauză? (Hotărârea din 16 decembrie 2021, UBS Real Estate, C-478/19 și C-479/19, EU:C:2021:1015, punctul 66, precum și jurisprudența citată).

93 În speță, guvernul finlandez nu a demonstrat că avantajul fiscal acordat fondurilor de investiții constituite sub formă contractuală este compensat printr-o prelevare fiscală determinată care justifică astfel excluderea organismelor de plasament colectiv nerezidente constituite sub formă statutară de la acordarea acestui avantaj.

94 Întrând seama de tot ceea ce precede, este necesar să se răspundă la întrebarea preliminară dacă articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, prin acordarea scutirii veniturilor locative și a profiturilor obținute din vânzarea de imobile sau de acțiuni ale unor societăți proprietare de imobile doar fondurilor de investiții constituite sub formă contractuală, exclude de la beneficiul acestei scutiri un fond de investiții alternativ nerezident constituit sub formă statutară, în condițiile în care acesta, întrucât beneficiază în statul membru în care are sediul de un regim de transparență fiscală, nu este supus impozitului pe venit în acest stat membru.

Cu privire la cheltuielile de judecată

95 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară:

Articolele 63 și 65 TFUE trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care, prin acordarea scutirii veniturilor locative și a profiturilor obținute din vânzarea de imobile sau de acțiuni ale unor societăți proprietare de imobile doar fondurilor de investiții constituite sub formă contractuală, exclude de la beneficiul acestei scutiri un fond de investiții alternativ nerezident constituit sub formă statutară, în condițiile în care acesta, întrucât beneficiază în statul membru în care are sediul de un regim de transparență fiscală, nu este supus impozitului pe venit în acest stat membru.

Semnături

* Limba de procedură: finlandeză.